

utque de pace conveniretur tempus esse unum illud aptissimum. postea vero quam est summus pontifex meliore spe quam eventu

nali di non procedere ad un'elezione immediata;

del regno di Francia, oppure convincere i cardinali avignonesi di prender parte al conclave assieme con i cardinali di Roma. Egli vi dice infatti: «... supersedere oportet quantisper electioni. sine hoc, boni fieri nihil potest; cum hoc, alterum istorum eveniet, ut aut unio per vos sequatur Ecclesie, aut vos constantiam vestram nomenque purgatis, nec videatur per vos stetisse, omnique mundo probetis ex adversa parte fieri, quominus scisma tollatur... obsecro vos autem dire quod venerabilis pater Egidius, vir et doctissimus et integerrimus, dicit. cui cum de ceteris tum in hac re maxime fidem habendam summam censeo, quod in ea multum diuque laboraverit ut falli non possit, sitque vir optimus et in longa vita probatus ut nec fallere quidem velit, cuique multa fides habeatur a suis, ut in hac re conficienda quam maxime esse usui possit. nam et a rege Francorum et totius regni principibus ac Parisiensi populo in magna veneratione habetur; tum vero, quod est in sacra pagina magister precipuus et etate iandudum graduque honoris antiquus, magna est eius apud doctos homines illius notissime Parisiensis schole auctoritas. hic igitur certissime pollicetur suaque fide recipit, si tantisper sustinere electionem decreveritis, dum ipse ire vel saltem litteras illuc dimittere cum tabellario possit et regi hec intimari ceterisque, ut ipse opportunum iudicaverit, alterum horum futurum: [ut] aut omnis illa ecclesia que a nobis se segregavit conveniet ad unum summum pontificem decernendum, aut rex ipse cum omni regno suisque adherentibus reverentiam fidemque ei qui per vos eligitur prestabit.

« quorum alterutrum ut fiat, ego sublatum hoc scisma arbitror, illo quidem protinus modo, hoc vero prope diem. nam regno Francorum eius obedientie subtracto et nobis addito, certum est ecclesiam illam celeriter a se descituram. hec asserit is qui unus plus novit de sensibus voluntatibusque publicarum privatarumque personarum quam ceteri omnes earum partium religiosi. que si minus fortasse probabilia videntur, tamen auctoritas, dignitas virtusque merentur ut sibi de his fides habeatur. sed ego etiam preter hoc facilis sum ita sentire, et que me movent rationes afferam. [Qui egli accenna all'esigua schiera dei fautori di Benedetto XIII: stanchi oramai e disillusi, accoglieranno con gioia l'occasione di poter por fine onestamente alla lotta. Narra poi come egli avesse sempre esortato il defunto pontefice, qualora l'avversario facesse altrettanto, a darsi in mano ad un concilio generale, giacchè così si sarebbe mostrato degno d'esser eletto papa dal concilio medesimo; e quindi, fatto un confronto tra la Chiesa di quel tempo e la Chiesa degli Apostoli - « si nunc voluntate Dei Petrus et Paulus resurgerent a mortuis, huc ita venientes ecclesiam hanc non recognoscerent, opinor, nec magis pro sua reciperent quam ipsi recipientur a nobis. nam, nisi bullas haberent in quibus ipsi nihil habent nisi effigiem, non haberetur eis fides; vix autem habere possent, siquidem eis neque argentum esset neque aurum; (et) tanquam ex longinqua peregrinatione redirent unde nihil de nobis audivissent... » - ricorda come Innocenzo VII morisse infine fra atroci dolori, secondochè fu predetto da un santo eremita che gli fece visita pochi